

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4909/2566

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ นาย ธ. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 287/2, ป.อ. มาตรา 287/3,

พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14, ป.อ. มาตรา 90

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ 1.1 จำเลยทั้งสองเพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือโดยการค้า เพื่อการแจกจ่ายหรือเพื่อการแสดง อดแก่ประชาชน ร่วมกันทำ ผลิต มีไว้ นำเข้าหรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร หรือส่งออกหรือยังให้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร พาไปหรือยังให้พาไปหรือทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ ซึ่งสื่อลามกอนาจารเด็ก และยังร่วมกันนำข้อมูลคอมพิวเตอร์เกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ โดยนำวิดีโอแสดงภาพและเสียงเด็กในลักษณะโป๊เปลือยและมีการร่วมประเวณี อัปโหลดเผยแพร่ลงบนเว็บไซต์ที่จำเลยทั้งสองเป็นผู้สร้างและดูแล 1.2 ภายหลังจากที่กระทำความผิดดังกล่าว เพื่อจะช่วยให้การทำให้แพร่หลาย หรือการค้าสื่อลามกอนาจารเด็ก จำเลยทั้งสองร่วมกันโฆษณาหรือโฆษณาโดยประการใด ๆ ว่าสื่อลามกอนาจารเด็กนั้นสามารถรับชมได้ผ่านทางเว็บไซต์ที่จำเลยทั้งสองเป็นผู้สร้างและดูแล ทั้งยังได้ร่วมกันเผยแพร่หรือส่งต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์สื่อลามกอนาจารเด็กดังกล่าว โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์อันมีลักษณะลามกและประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ โดยจำเลยทั้งสองใช้บัญชีเฟซบุ๊กและอีเมลเป็นช่องทางในการติดต่อโฆษณาแก่ประชาชนทั่วไปว่าสื่อลามกอนาจารเด็กสามารถรับชมได้ผ่านทางเว็บไซต์ที่จำเลยทั้งสองเป็นผู้สร้างและดูแล ทั้งยังให้บุคคลทั่วไปสามารถติดต่อลงโฆษณาสินค้าหรือบริการในเว็บไซต์ดังกล่าวได้โดยมีค่าใช้จ่าย อันเป็นการค้าสื่อลามกอนาจารเด็กของจำเลยทั้งสอง จากคำบรรยายฟ้องข้อ 1.1 เห็นว่า การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองเป็นการนำข้อมูลคอมพิวเตอร์เกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์อันเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 (4) ซึ่งนำไปสู่การแพร่หลายแก่ประชาชนโดยเข้าถึงผ่านทางเว็บไซต์ที่จำเลยทั้งสองสร้างขึ้น อันเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 287/2 (1) ทำให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองเจตนาทำให้แพร่หลายซึ่งสื่อลามกอนาจารเด็ก อันเป็นความประสงค์หลัก การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองจึงเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องลงโทษตาม ป.อ. มาตรา 287/2 (1) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ป.อ. มาตรา 90 ส่วนคำบรรยายฟ้องข้อ 1.2 นั้น เห็นว่า แม้โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันเผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะอันลามกซึ่งเป็นองค์ประกอบความผิดตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 (5) มาด้วย แต่ตามพฤติการณ์ การกระทำความผิดข้อนี้เป็นการโฆษณาชักจูงให้ประชาชนเข้าชมสื่อลามกอนาจารเด็กผ่านเว็บไซต์ของจำเลยทั้งสอง และให้บุคคลลงโฆษณาสินค้าและบริการในเว็บไซต์ดังกล่าวอันเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 287/2 (3) การกระทำของจำเลยทั้งสองหาใช่เป็นการเผยแพร่หรือส่งต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะอันลามกโดยตรงแต่อย่างใดไม่ เพียงแต่การกระทำของจำเลยทั้งสองมีเจตนาพิเศษเพื่อช่วยให้แพร่หลายและการค้าเท่านั้น การร่วมกระทำความผิดของจำเลย

ทั้งสองข้อนี้จึงเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 287/3 เพียงบทเดียว ไม่เป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 (5) เมื่อคดีนี้จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ซึ่งโจทก์บรรยายฟ้องแยกการกระทำความผิดออกเป็นสองข้อต่างหากจากกัน โดยการกระทำความผิดตามฟ้องข้อ 1.2 เป็นการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นภายหลังจากการกระทำความผิดข้อ 1.1 สำเร็จแล้ว และมีพฤติการณ์กระทำความผิดกับองค์ประกอบความผิดที่แตกต่างกัน อีกทั้งจำเลยทั้งสองกระทำความผิดครั้งหลังโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่จำเลยทั้งสองเพื่อการค้าและดึงดูดให้ประชาชนรับชมเว็บไซต์ของจำเลยทั้งสองมากขึ้น อันเป็นการเพิ่มความร้ายแรงแห่งการกระทำความผิดไปด้วย แม้จำเลยทั้งสองยังคงมีเจตนาพิเศษเพื่อทำให้แพร่หลายและเพื่อการค้าเช่นเดียวกัน แต่ไม่อาจถือเอาเจตนาพิเศษเพียงประการเดียวมาวินิจฉัยว่าเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียวได้ การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองในข้อ 1.2 ถือได้ว่าเป็นความผิดต่างกรรมกับความผิดในข้อ 1.1

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287, 287/2, 33, 83, 91 รับเครื่องคอมพิวเตอร์ Thermaltake และคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก Lenovo ThinkPad ของกลาง จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 16 (4) (5) (ที่ถูกมาตรา 14 (4) (5)) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287/2 (1) (3) ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันทำ ผลิต มีไว้ หรือทำให้แพร่หลาย (ที่ถูก โดยประการใด ๆ) ซึ่งสื่อลามกอนาจารเด็ก กับฐานร่วมกันนำข้อมูลคอมพิวเตอร์เกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ (ที่ถูก ฐานร่วมกันนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้) เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานร่วมกันทำ ผลิต มีไว้ หรือทำให้แพร่หลาย (ที่ถูก โดยประการใด ๆ) ซึ่งสื่อลามกอนาจารเด็กซึ่งเป็นบทหนักตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 6 ปี ฐานร่วมกันทำให้แพร่หลาย หรือการค้าสื่อลามกอนาจารเด็ก (ที่ถูก ฐานร่วมกันโฆษณาหรือไขข่าว โดยประการใด ๆ เพื่อจะช่วยให้แพร่หลาย หรือการค้าสื่อลามกอนาจารเด็ก) กับฐานร่วมกันเผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 (4) (ที่ถูก ฐานร่วมกันเผยแพร่หรือส่งต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้) เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานร่วมกันทำให้แพร่หลาย หรือการค้าสื่อลามกอนาจารเด็ก (ที่ถูก ฐานร่วมกันโฆษณาหรือไขข่าวโดยประการใด ๆ เพื่อจะช่วยให้แพร่หลายหรือการค้าสื่อลามกอนาจารเด็ก) ซึ่งเป็นบทหนักตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 3 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานร่วมกันทำ ผลิต มีไว้ หรือทำให้แพร่หลาย (ที่ถูก โดยประการใด ๆ) ซึ่งสื่อลามกอนาจารเด็ก จำคุกคนละ 3 ปี ฐานร่วมกัน

ทำให้แพร่หลาย หรือการค้าสื่อลามกอนาจารเด็ก (ที่ถูก ฐานร่วมกันโฆษณาหรือโฆษณาโดยประการใด ๆ เพื่อจะช่วยให้แพร่หลายหรือการค้าสื่อลามกอนาจารเด็ก) จำคุกคนละ 1 ปี 6 เดือน รวมจำคุกคนละ 4 ปี 6 เดือน รับเครื่องคอมพิวเตอร์ Thermaltake และคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก Lenovo Thinkpad ของกลาง จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ฐานร่วมกันทำ ผิด มีไว้ หรือทำให้ แพร่หลาย (ที่ถูก โดยประการใด ๆ) ซึ่งสื่อลามกอนาจารเด็ก จำคุกคนละ 3 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน เมื่อรวมกับโทษฐานร่วมกันทำให้แพร่หลาย หรือการค้าสื่อลามกอนาจารเด็ก (ที่ถูก ฐานร่วมกันโฆษณาหรือโฆษณาโดยประการใด ๆ เพื่อจะช่วยให้แพร่หลาย หรือการค้าสื่อลามกอนาจารเด็ก) ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เป็นจำคุกคนละ 2 ปี 12 เดือน นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า การกระทำความผิดตามฟ้องทั้งหมดเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียวหรือไม่ แม้จำเลยทั้งสองมิได้ยกปัญหาดังกล่าวขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยทั้งสองจึงยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกาได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 เห็นว่า การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองในข้อนี้เบื้องต้นเป็นการนำข้อมูลคอมพิวเตอร์เกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 (4) ซึ่งนำไปสู่การแพร่หลายแก่ประชาชนโดยเข้าถึงผ่านทางเว็บไซต์ที่จำเลยทั้งสองสร้างขึ้น อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287/2 (1) ทำให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองเจตนาทำให้แพร่หลายซึ่งสื่อลามกอนาจารเด็กอันเป็นความประสงค์หลัก การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองดังกล่าวจึงเป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287/2 (1) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ส่วนคำบรรยายฟ้องของโจทก์ข้อ 1.2 นั้น เห็นว่า แม้โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันเผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้ อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะอันลามกซึ่งเป็นองค์ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 (5) มาด้วย แต่ตามพฤติการณ์กระทำความผิดข้อนี้เป็นการโฆษณาชักจูงให้ประชาชนเข้าชมสื่อลามกอนาจารเด็กผ่านเว็บไซต์ของจำเลยทั้งสอง และให้บุคคลลงโฆษณาสินค้าและบริการในเว็บไซต์ดังกล่าว อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287/2 (3) เท่านั้น การกระทำของจำเลยทั้งสองดังกล่าวหาใช่เป็นการเผยแพร่หรือส่งต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะอันลามกโดยตรงแต่อย่างใดไม่ เพียงแต่การกระทำของจำเลยทั้งสองมีเจตนาพิเศษเพื่อช่วยให้แพร่หลายและการค้าเท่านั้น การร่วมกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองข้อนี้จึงเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287/3 (3) เพียงบทเดียว ไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 (5) ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาว่าจำเลยทั้งสองมีความผิดฐานนี้มานั้นจึงไม่ชอบ ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขในส่วนนี้ เมื่อคดีนี้จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ซึ่งโจทก์บรรยายฟ้องแยกการกระทำความผิดออกเป็นสองข้อต่างหากจากกัน โดยการกระทำความผิดตามฟ้องข้อ 1.2 เป็นการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นภายหลังจากการกระทำความผิดข้อ 1.1 สำเร็จแล้ว และมีพฤติการณ์กระทำความผิดกับองค์ประกอบของความผิดที่แตกต่างกัน อีกทั้งจำเลยทั้งสองกระทำความผิดครั้งหลังโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

เพิ่มรายได้ให้แก่จำเลยทั้งสองเพื่อการค้าและดึงดูดให้ประชาชนเข้าชมเว็บไซต์ของจำเลยทั้งสองมากขึ้น อันเป็นการเพิ่มความร้ายแรงแห่งการกระทำความผิดไปด้วย แม้จำเลยทั้งสองยังคงมีเจตนาพิเศษเพื่อให้แพร่หลายและเพื่อการค้าเช่นเดียวกัน แต่ไม่อาจถือเอาเจตนาพิเศษเพียงประการเดียวมาวินิจฉัยว่าเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียวได้ การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองในข้อ 1.2 ดังวินิจฉัยมาถือได้ว่าเป็นความผิดต่างกรรมกับความผิดในข้อ 1.1 ดังนั้น ที่ศาลล่างทั้งสองลงโทษจำเลยทั้งสองเป็นความผิดสองกรรมต่างกันมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในส่วนนี้ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 (5) ส่วนโทษและนอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ชูศักดิ์ ทองวิฑูโรดม · ขนิษฐา อรุณวงศ์ · อริยะ นาวิธรรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4909/2566>